

Heisann alle fine Nytt Liv-faddere og støttespillere!

Her kommer det noen ord fra Cochabamba.

Først og fremst kan jeg fortelle at vi nå er inne i den kaldeste epoken i året, med kalde kvelder og morgner. Vi har til og med fått sett snøen oppe i fjellene. Dagene er fortsatt varme og gode 😊

Jeg personlig liker disse kjølige nettene. Men for de mange hundre menneskene som bor under åpen himmel rundt omkring i byen vår, er ikke disse månedene de beste!

Denne måneden møtte Sarah og jeg ei av ex gatejentene jeg har kjent i mange år nå.

Hun og jeg fikk en veldig god kontakt da jeg besøkte hjemmet der hun bodde. Veldig søt jente, men som har en veldig trist historie.

Dagen vi møttes presenterte hun oss for kjæresten hennes. Ei kjempekoselig og varm jente!

Det var heller ingen tvil om at de er glad i hverandre og jeg må si jeg synes det er flott at ex gatejenta har funnet seg en så god kjæreste! Hun får mye støtte og motivasjon fra henne.

Vi hadde noen fine timer sammen med dem og det var kjekt å se ex gatejenta igjen.

Vi snakker mye sammen på facebook, men det blir ikke det samme som å møtes.

Kan tro vi kosa oss med is og kake 😊😊

Vi hadde alle håpet på at denne måneden skulle bli en rolig og fin måned. Slik ble det dessverre ikke. Nok en gang mistet vi en av våre kjære gategutter. Og det var nok en av de verste ukene jeg har hatt i Bolivia. Rett og slett fordi vi så og opplevde så mye urettferdighet, ignoranse og maktesløshet.

Det startet med at jeg fikk en melding fra L, ei jente jeg har blitt kjent med via gateungdommen. Vi har blitt gode venninner. I meldingen sto det at en av gategutta var lagt inn på akutten kvelden før. Han klarte ikke å gå lengre, hadde vondt for å puste og klaget over smerter i magen.

Gutten er en av de tøffeste guttene jeg har møtt og jeg husker han skremte bort flere av dem vi jobbet med i 2006. Men av en eller annen grunn har han alltid vært så glad i Marit og meg.

Vi har alltid hatt en god tone, og han er en av de morsomste guttene jeg vet om. Kom alltid med en morsom vits eller spøk. Og om jeg latet som om jeg ble litt småsur, ja da syns han det var enda morsommere 😊

Jeg dro til sykehuset og brukte over 1,5 time på å finne ut hvor han var..

Gikk første bort til informasjonen for å høre hvor han var. Navnet hans var oppført, men ikke hvor han lå. Mannen i skranken lurte på om han ikke var blitt skrevet ut av akutten i går, men siden han ikke klarte å gå en gang virket det veldig usannsynlig.

Gikk så til akutten og spurte der, og fikk beskjed om at han var flyttet opp til et rom i femte etasje kvelden før.

Fikk tryglet meg forbi vaktene (det var akkurat slutt på besøkstiden) og gikk for å spørre etter han i femte etasje. Sykepleieren fant han ikke på listen, men hun var snill nok til å ringe rundt til de andre etasjene for å høre om gutten var der. Men intet positivt svar..

Sykepleieren foreslo at jeg skulle ta en titt inn på rommene for å se om jeg fant han. Det var rimelig ubehagelig å måtte titte inn på hvert av rommene i de to etasjene..

Fant ikke gutten noe sted.

Så tilslutt gikk jeg ut igjen og traff L og søsteren som også hadde kommet. De hadde med seg en kamerat som gikk for å lete etter gutten, men han kom ned uten nyheter.

Tilslutt gikk han inn på akutten igjen, og ja.. der var gutten.

Litt av et system! De visste ikke en gang hvilke pasienter de hadde der inne.

Dette var bare begynnelsen på et veldig kaotisk, frustrerende og trist møte med det statlige sykehuset her i Cochabamba.

Da jeg kom på besøk dag nr 3 sto det en lang kø utenfor akutten. Det tok sin tid før sykepleierne kom ut (så og hørte at de sto bak døra og skravlet om løst og fast) og etter mye fram og tilbake slapp de meg inn. Sarah måtte sitte ute og vente, siden bare en person kunne komme inn om gangen.

Gutten var oppegående, men veldig lei av å ligge stille. Han klaget også over at han ikke hadde fått spist på 3 dager. Jeg spurte sykepleieren om det og hun sa jeg kunne gå å kjøpe noen kjeks og juice til han i kiosken, noe jeg gjorde. Det tok enda 30 min for å komme inn igjen, og da satt han og spiste mat han hadde fått servert på sengen. Vi snakket en stund og

han spøkte på som vanlig. Og jeg tok igjen, som vanlig. Vi lo begge to. Han takket så mye for besøket og for tingene jeg hadde kjøpt til han.

To dager etter dro vi tilbake til sykehuset og da var han endelig flyttet opp på et av rommene. Gutten lå altså 3 dager på akuten. På en slags båre. Lå der og stirret i taket.

Vi fikk mange forvirrende og motstridene beskjeder om hva han hadde, med det var liten tvil om at kroppen hans som var i ferd med å kollapse etter alle årene med rusmisbruk og spesielt alkohol.

Besøket denne dagen vil jeg nok aldri klare å glemme. Gutten lå bundet fast i til senga. Knyttet på begge hender. Han begynte med en gang å snakke til meg, om ting som ikke hadde noe med virkeligheten å gjøre. Han hallusinerte hele besøket, og det var vanskelig å få roet han ned. Etter litt kom en doktor med en gruppe studenter inn på rommet og vi ble bedt om å vente utenfor. Skrikene som kunne høres innenfra skar i hjertet mitt. Etterfulgt av ropene: « -vær så snill doktor, ikke bind meg fast. Det er det verste jeg vet. Jeg klarer det ikke». L kom og da vi gikk inn igjen var han bundet på begge bena også.

Hele kroppen hans var spendt og man kunne se redselen i øynene hans. Sykepleieren sa at han hadde falt ned fra sengen mens legen var der inne. Noe som forklarer bønnen hans til L og meg: -«Vær så snill, ikke la meg falle».

Vi strøk han på håret og kinnet, tok hånden hans og prøvde å roe han ned. Kroppen slappet litt av igjen.

Vi gikk for å snakke med legen, men fikk beskjed om at han bare var innom på morgenen. Jeg spurte, for tredje gang siden han ble innlagt, om han hadde fått noe for abstinensene. Det hadde han ikke. Grunnen? Fordi de hadde inne fått tak i psykiater. Det vil si 5 dager uten medisiner for de sterke abstinensene hans... Selv jeg, som ikke er noen ekspert på det med avrusing, vet at man må starte med medisiner så fort som mulig. For å stabilisere tilstanden og for å unngå alvorlige virkninger som hallusinasjoner, høyt blodtrykk, hjertestans....

Jeg sa helt klart i fra at nå måtte han få noe for abstinensene. L fortalte meg at de hadde sagt de hadde lagt han inn på dette rommet, med flere pasienter som lå bundet fast til sengen, fordi de trodde han hadde psykiske problemer. Noe hun hadde forklart dem at han ikke hadde. Men at det mest sannsynlig var pga. abstinenser etter rundt 11 år med rusavhengighet. Legen virket overrasket over informasjonen om at gutten var rusmisbruker..

Da L hadde vært innom en annen dag hadde det kommet inn en lege, sammen med en gruppe legestudenter. Legen hadde forklart problemet og situasjonen til gutten. Og som om det var en spøk, hadde de alle begynt å le. Noe så smakløst og ufint!

Jeg hadde også et møte med en doktor der jeg spurte om situasjonen til gutten og han snakket til meg som om jeg skulle være en liten jente på 5 år. Utrolig arrogant og blærete.

Å gå derfra den dagen var noe av det vanskeligste jeg har gjort. Urettferdigheten og maktesløsheten følte som et slag i magen. Jeg må ærlig innrømme at jeg tenkte at dette

aldri kan gå bra. Det gjorde det heller ikke. Morgenen etter fikk gutten hjertestans. De klarte å få hjertet i gang igjen, men han havnet i koma. De forklarte også at om han kom til å våkne, noe som var tvilsomt, kom han til å store hjerneskaner.

Den morgenen tok L, jeg og min bolivianske lillebror (som også var en av bestevennene til gutten) turen ut for å snakke med familien til gutten. Vi tenkte at det var viktig å få forklart dem situasjonen og hva som foregikk. Gutten hadde gitt adressen til «lillebror» forrige gang han var innlagt på sykehuset.

Og da vi kom fram stemte beskrivelsene akkurat det gutten hadde forklart. En liten butikk på andre siden av en fabrikk. Vi gikk bort og «lillebror» spurte dama i butikken om hun kjente noen med etternavnet «A». Det tok mindre enn to sekunder før vi fikk slengt et surt og avvisende «nei». Vi gikk til en annen butikk på andre enden av kvartalet og spurte det samme der. Dama i denne butikken var imøtekommende og hyggelig. Og hun kunne fortelle oss at eieren av den første butikken vi var i hadde etternavnet «A». Helt utrolig!

Vi gikk tilbake og ringte på døren som hørte til butikken. Ei eldre dame kom ut og «lillebror» forklarte at vi lette etter familien til gutten. Hun benektet med en gang at de visste noen, og sa at det måtte være snakk om en annen familie med samme etternavn. «Lillebror» forklarte så at gutten nå lå i koma og at vi ikke kom for å kreve penger til sykehus regningen. Bare at vi syntes det var veldig viktig at familien kunne komme å være sammen med gutten nå de siste dagene hans. Dama hørte på alt han sa og spurte noen spørsmål. Men fortsatte å benekte at det var henne vi skulle ha tak i. «Lillebror» nevnte til og med på navnet til gutten og hun sa hun ikke kjente noen med det navnet. Dessuten, kunne hun fortelle, var hun kristen og hele familien hennes gikk i kirka. En dag må nok denne damen, som er moren til gutten, stå for alle løgnene hun kom med denne dagen. Hun benektet sin egen sønn da han lå for døden.. Det endte med at hun ble skikkelig sur og beskyldte oss for å komme å lyve for henne: «-han kan da umulig være så syk, siden han klarte å forklare hvor vi bor». Da kom innrømmelsen. Hun smalt igjen døra og det var det.

Jeg skjønner 100 % hvorfor denne gutten valgt gatelivet framfor «familien» sin.

Dette er dessverre ikke første gang jeg har sett en mor støte bort sønnen sin. Men det fikk blodet mitt til å koke!

Etter det utrivelig og tragiske besøket tok vi igjen turen til sykehuset.

Da jeg så han ligge der i senga, med en sykepleier som manuelt pumpet luft inn i han hvert 8 sekund, knakk jeg sammen. Alle følelsene kom på en gang og jeg følte på en dyp og inderlig tristhet.

Arrogante leger, sykepleiere som ikke gjorde jobben sin, familien hans som benektet at han var sønnen deres..

Jeg visste at gutten mest sannsynlig uansett kom til å forlate oss. Mye pga. hva alkoholen og rusen hadde gjort med kroppen hans i alle disse årene. Men det hadde ikke trengt å skje på denne måten. Han kunne i det meste fått sovnet inn. Fått en verdig avslutning. Bli behandlet som et menneske. Ikke trengt å torturere kroppen gjennom en avrusning, uten noen form

for hjelp og medisiner, som endte i hjertestans. For så å bli gjenopplivet. Og så måtte vente på neste hjertestans.

Jeg var glad de ikke fikk i gang hjertet hans andre gangen, det må jeg være helt ærlig å si. Jeg ville virkelig ikke at han måtte gå gjennom enda en runde eller to med samme utfall.

«Familien» hans dukket ikke opp. De kunne nok ikke ha brydd seg mindre.

Jeg er utrolig glad for at L og familien hennes var innom til gutten hver eneste dag han var på sykehuset. Og at jeg også var sammen med han de siste dagene.

Sykehuset ble faktisk anmeldt i denne saken, og først da de fant ut det kom alle legene og sykepleierne inn på rommet hans for å notere ned det ene og det andre. (da lå han allerede i koma) De løy vel rett og slett for å dekke over manglende behandling og feil de hadde gjort..

Som sagt var dette en helt forferdelig uke for oss, og jeg kjenner enda at det er sårt å tenke på alt som skjedde. Men vi fikk i alle fall til en rolig og fin begravelse for gutten. Og vi som var der var i alle fall veldig glad i han. Det var nok vi som var familien hans!

Etter vonde dager ble det tid til å begynne å kjøpe inn utstyr, leker etc. til prosjektet vårt. Det går enda tregt med «forhandlingene», men nå ser det heldigvis ut som om vi kan få klarhet i alt innen noen uker. Krysser fortsatt fingrene!

Vil få takke dere så mye for all støtte! Dere vet virkelig ikke hvor mye det betyr for oss. På gode dager og på triste dager.

Så tusen takk!

Håper dere har en fin vår der hjemme!

Hilsen fra store og små i stiftelsen «Nytt Liv».